

VIZSGÁK — VIZSGÁK — VIZSGÁK

Szerencse fel?

— Nincs isten! — mondta az egyik évfolyamtársam az egyik igen nehéz szigorlata előtt. — Ha volna, bizonyosan megszüntetné a kollokviumokat, szigorlatokat, államvizsgákat...

Furcsa megnyilvánulása ez az ateista meggyőződésnek, de legyünk őszinték! Ki szeret vizsgázni és vizsgáztatni? — A kivételektől most az egyszer tekintünk el. — Kinek hiányzik az évvégi fásztortúrát, kényszerű fogókérdések és bérmentes idegkimerülések?

A vizsgázás napján érdemes és hasznos jó korán kelni, alaposan letussolni, meginni egy duplát s teljesen kitisztult, súlytalanul vált fejével indulni el — mások, igaz a déli kelésre és az abszolút nyugalomra esküsznek, mint egyedül üdvözítő módszerre, és hogy kinek melyik fekszik, az csupán »fej« kérdése... Az utcán leszegett fejjel, némán és süketen kell suhanni, nehogy valaki megismerjen és véletlenül kíváncsiskodva megkérdezze, káján örömmel sötét ruháiba pillantva:

— Vizsgázni még? Miből?...

Olyankor az embernek arcába tódul a vér és szeretné az illetőt elküldeni a... aztán csak kínosan elmosolyodik, eszébe jut a KISZ-tagság és két jeles, amit filozófiából kapott meg vallás-kritikából is, hisz ő egy felvilágosult, történelmi érzékkel rendelkező, »művelt« ember, akinek pontos ismeretei vannak Mózes öt könyvének filológiát bírálattól épp úgy, mint a hegyi beszéd társadalmi tartalmáról, de babona ide vagy oda, fene tudja, mi mégse szeretjük ilyenkor a kíváncsi embereket és a jó szerencse kíváncsokat sem, mert ők magyar tapasztalat az, hogy nem jó nevén nevezni a gyereket, hátha megrontja az a rossz szellem...

Szigorlat. Ötödéves orvostanhallgatók izzadnak az elegáns fotelekben. Legtöbbször nyakkendő, sötét ruha, fekete cipő, előttük papíros. Lázás jegyzet. Tombol a szokatlan júniusi kánikula, mindenki saját levetében fő, kivált, akire sor kerül. Márpedig mindenki a »kinpadra« jut előbb, utóbb, még ez a kék szemű, kellemes arcú leányzó is, ebben a halványkék ruhában. Idegesen játszik ceruzájával, s szinte összezsugorodik, mikor a vizsgáztató — udvariasan, de a vizsgáztató szokott hűvöségével — »beleségít«.

— S mi történik ebben az esetben?

A jó jegy

Jó jegy került az indexbe. Erről árulkodik Ambrus György és Fűrdők Mária momegye. Mindketten másodéves bölcsészek.

A nagylány társai — a vizsgáztató háta mögött — élénken integetnek, mutogatnak, a szemük tájára bökdösnek mutatóujjukkal — amitől a kislány még jobban belezavarodik... Elbizonytalanodva suttogja:

— És akkor a cornea benyomódása összenyomja a csarnokvizet, és...

Elakad, elpirul, mélyen, s még mélyebben hallgat. A mutogatás fokozódik a vizsgáztatótól oldalról, mire a leányzó szemérmesen lesüti szemét...

— Na? Na? — biccent felé fejével várakozón a vizsgáztató.

— És akkor a sclera kitágul, s ennek merevségéről van szó...

— Hát persze, világos, hogy erről van szó! — bólogat megélnéülve a vizsgáztató. — Csak azt nem értem, miért kell ezt ilyen sokára, s ilyen bizonytalanul mondani?

Bizony, a lányok láthatóan sokkal bátortalanabbak, mint a fiúk. Pedig a fellépésen sok minden múlik. Lám, ez a fekete hajú fiú is olyan imponáló biztonsággal hadarja a látópálya megbetegedésére vonatkozó tüneteket.

A bátor fellépés sokat számít, de azért a fellépés nem minden. Imponáló fellépésű volt egykori osztálytársam is, akit a gimnáziumban a kötelező olvasmányunk, az Új földesúr felől faggatott magyar tanárunk:

— Melyik latin közmondással kezdődik a regény, Pali fiam?

Pali fiam áll, biztonságosan, határozott tartással, s hátrafelé fülel.

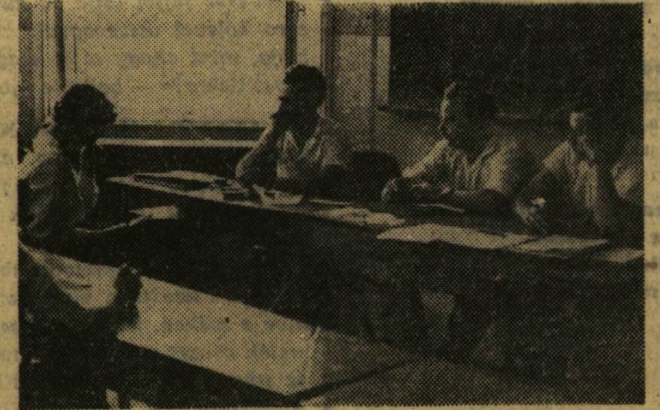
— »Gondolkozom, tehát vagyok!« — súgják a buzgó társak.

Mire Pali fölényes biztonsággal vágja ki:

— Gondolkozó deák vagyok!

...Ilyenkor, vizsgaidőben nem árt gondolkozó deáknak lenni, — előbb gondolkozni, aztán felelni... Persze, sok minden megeshet ilyenkor, gyakran a nem-gondolkozva felelés is, s megszületnek a vizsgai »aranyköpések«, melyek legendaként élnek túl az évtizedek egyetemi viharait, s csalnak mosolyt vagy fakszantnak harsogó jókedvet a kései vizsgaalanyok ajkán...

Államvizsga... felvételi...

Es akik elmennek... filozófiából államvizsgázik Katona Judit. Négy évi tanulási eredményéről ad számot. A vizsgabizottság tagjai: Szendrői János elnök, Nagy Antal és Tóth Balázs tanársegédek előtt.

Akik jönnek: jövőre levelezők felvételiznek a Tanárképző Főiskolán magyar-ország szakon. Ménesi Erzsébet, Petrekovics Anna és Mészáros János a folyosón várja, hogy rá is sor kerüljön.

Eredményhirdetéskor

Eredményhirdetésre értem a matfizeselekhez. Dr. Duró Lajos pedagógiából államvizsgáztatta őket. Miután az elnök felolvasta az érdemjegyeket — egy-egy dicséret szót mellékelve némelyikhez — megkérdeztem a vizsgáztató tanártól, hogy mi a véleménye a vizsga menetéről, a hallgatók felkészültségéről, megállják-e a helyüket az életben, jó tanárok válhatnak-e belőlük?

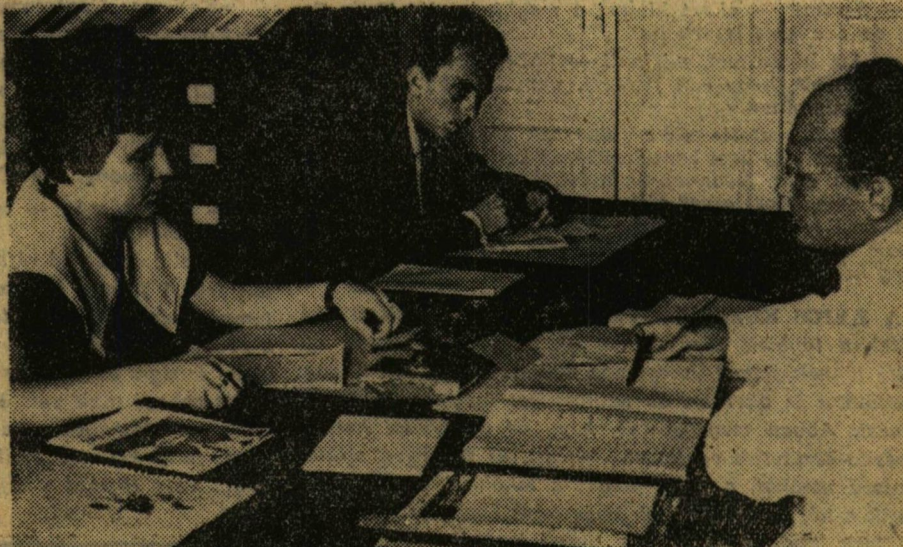
— Azt hiszem, mindennél többet mond, ha a statisztikát nézzük meg. Tizenhárom vizsgázóból négyen jelest és ötven jó osztályzatot kaptak. Szép feleletek voltak és igen jól beszórták elméleti feleleteiket a gyakorlati és során szerzett tapasztalatokat. S itt valóban nyilvános a vizsga. És valahogy a drukk sem olyan nagy, mintha az ajtó előtt a folyosón várakoznának a hallgatók.

Eredményes év

Fiataltanszéken jártam. A neve: Műszaki Ismeretek és Gyakorlatok Tanszéke. Vezetője: Timár András. 1959 óta működik a tanszék de amint megtudtam, a legeredményesebben az idén szerepeltek a főiskolások. Miért? Megszerették, látják az értelmét és talán mi is jobb módszerekkel dolgozunk — mondja.

Akik itt vizsgáztak, azoknak most még nem ér véget a tanév, hiszen termelési gyakorlaton vesznek részt, Budapest. Dunafüvésben. Azért mégis más az, mint itt a padok közt ülni, vizsgázni. Ők, és valamennyi egyetemi és főiskolai hallgató, reméljük jól tölti a nyarat, akár otthon, akár építőtáborban vagy külföldön jár. A fásztort vizsgák után kellemes vakációt kíván valamennyiüknek a Szegedi Egyetem.

KÖRBONCTANON

»Tetemrehívás« a vizsgáztató, dr. Ormos Jenő docens asztalánál a Körbonctani Intézetben. Mustárdi Ildikó harmadéves orvostanhallgató szigorlatozik — itt elméletből.

A felismert metszet

A Körbonctani Intézet csendes könyvtárszobájában a harmadéves orvostanhallgatók egy csoportjának szigorlatán igazán nem lehetett »mellébeszélni«. Pontosan kellett mindent tudni. De a diák, az diák, bármilyen korú és bármilyen kell tanulnia, egy kicsit mindig kacérkodik a szerencsével, hátha kifog egy jó tételt. Ez természetes dolog, a vizsgák velejárója. Azt mondják, hogy Dr. Ormos Jenőnél »tudni kell!« Azért minden szigorúsága ellenére — ez a szerény véleményem — ideális vizsgáztató. Nyugodt és jóindulatú. Minden-kivel szemben. Nagy Klotild például nem ismeri fel a kórszöveti metszetét. Talán megjéjt, vagy elbizonytalanodott? Segíteni próbál neki, mert a többi tételt jól tudta. Mustárdi Ildikónál is a metszettel voltak problémák. Magabiztosan, határozottan felelt és amikor a mikroszkóp mellé ült, mintha meg nem volna. Igaz, nem volt könnyű dolga — ezt a professzora is elismerte. Egy pár segítő kérdés, bátorítás után aztán csak rájött, és miután tülelt a feleletben, beismerte, hogy egy kicsit bátrabbnak kellett volna lennie, mert tudta, csak nem volt benne biztos.

Érdekes mozzanata volt a vizsgának, amikor Husz Sándor — neki igazán nem lehet panasa fortuna! — szabad szemmel felismeri a kapott metszetet és néhány perccel később már elemzi is a kóros elváltozások okait. Dr. Ormos Jenőnek tetszett a fiatalember ösztönös és bátorlása, ami nem megvetendő ilyen esetben!

Akit már várnak

A Tanárképző Főiskolán korán befejeződtek a vizsgák. Sikerült mégis nagy nehezen a most végzők közül néhányat találni. A filozófia államvizsga eredményhirdetésére várakozó Győri Margittól kérdeztem meg, hogy hol fog tanítani? — Csanádpalotán, sajnos.

— Miért sajnos? Rossz hely?

— Messze van. Szegedi vagyok és jó lett volna itt maradnom szüleim közelében... Amikor belemelegettünk a beszélgetésbe, kiderült, hogy már járt is leendő munkahelyén, megismerkedett új kollégáival, szolgálati lakásban fog lakni — ez is sokat jelent! — és már megbeszélte az igazgatóval, hogy a rajz-

szakkört ő vezeti, mivel matematika-kémia és rajz szakos. Most nyílik ott a gimnázium és neki is tanítania kell majd kémiát. Ezért szeretné tovább képezni magát egyetemen... Miközben beszélgettünk az volt az érzésem, ha csak fele ilyen lelkesedéssel fog tanítani, mint ahogyan tervezet, akkor is jó tanár lesz belőle.

— Milyen érzés az utolsó vizsgán is túl lenni? — kérdeztem meg végül.

— Még ebben a szörnyű kánikulában is pompás dolog — felelte. — Könnyedség, gondatlanság... Bár azért egy kicsit szomorú is vagyok. Szép volt ez a négy év. A legszebb évek...

Utazó gyógyszerészek

— Ki mit fog csinálni a nyáron? — ezzel a kérdéssel nyitottam be a negyedéves gyógyszerészekhez. Akik már túl voltak a vizsgájukon, azok bátrabban nyilatkoztak, míg a többiek precízen ügyeltek a feltételes mód használatára. Azt mondták, hogy nem akarnak inni előre a medve bőrére, mert abból még nem származott jó dolog. Ez egyszer mégis formabontók lesznek — újságolták —, mert estére azok is kimennek a kis-Köröshöz, akiknek még van hátra egy vizsgájuk. Tehát első ténykedésük egy közös áldomás lesz, a vizsgák egészére. És aztán?

— Először is sokat fogunk strandolni — felelte Kéki Csilla —, és remélem — folytatja —, hogy a két hetes külföldi túra az NDK-ban jól fog tenni a sok tanulás után.

Major Zsuzsa is hasonló útra készül, Romániába.

— Igaz, egy kicsit drága mulatság lesz — mondja —, mert IBUSZ-szal megyünk, de bizonyosan nem fogom megbánni...

Még friss volt a jeles Kovács István indexében is, amit Dr. Mesó Vilmos írt be neki gyógyszerügyi szervezésből, de a nyárra gondol ő is, a feleségével együtt, aki évfolyamtársa. Nemrég házasságot kötött, a nyarat Debrecenben és környékén töltik és sorra látogatják a fiatalasszony ott élő rokonait.

Sós Sándor szüleinél, Új-kígyóson pihen ki a négy év minden fáradságát. Reméljük, hogy kellemes és boldog nyaruk lesz...

Írta és fényképezte:
Bálint Gyula